

РЕШЕНИЕ

№ 1922

гр. София, 21.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **11518** по описа за **2012** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община срещу решение от 04.10.2012 г. по н.а.х.д. № 4193/2012 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 98 състав. С обжалваното решение е отменено НП № СО-Р-М-11-26-645 от 15.09.2011 г. издадено от кмета на район „Т.“, с което на основание чл. 83, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН вр. чл. 80, ал. 10 и чл. 85а, ал. 1, т. 6 от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (Наредбата) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 (десет хиляди) лева за нарушение на чл. 36, ал. 1 от Наредбата.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно, като постановено при нарушение на материалния закон - отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. За посоченото основание се излагат аргументи, развити подробно в касационната жалба. Иска се отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно.

Ответната страна – [фирма], чрез процесуалния си представител оспорва

касационната жалба и моли да се отхвърли като неоснователна по съображения, изложени в представената по делото писмена защита.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна, а постановеното решение неправилно.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

Касационната жалба е допустима като подадена в срок, от легитимирана да обжалва въззивното решение страна.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна, по следните съображения:

Въззивното решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, нито абсолютната погасителна давност за административнонаказателното преследване. Решението е и правилно, но по следните съображения:

Установената от СРС фактическа обстановка съответства на събраните по делото писмени и гласни доказателства и се възприема изцяло на основание чл. 220 от АПК. Съдът е приел за установено, че на посочените в акта и наказателното постановление дата и място, при извършена проверка, е констатирано наличие на поставен описания рекламен елемент–текст и изображение към неограничен кръг адресати, с отправено рекламно послание „Интернет с по – висока скорост на супер цена и съответните цени”, с площ от 4 кв.м., представлявал полусамостоятелна конструкция, закрепена за обект телефонен шлем, като последният бил поставен на терен публична общинска собственост и за поставянето му не е издадено разрешение. Мотивите на съда за незаконосъобразност на наложената имуществена санкция при така установената фактическа обстановка се основават на неправилното ангажиране отговорността на жалбоподателя, тъй като не е извършил вмененото му нарушение. В случая рекламен елемент по смисъла на Наредбата не е налице, следователно и нямало основание за подвеждане на жалбоподателя под отговорност за нарушение на чл.36, ал.1 от Наредбата. По отношение на извършването на рекламна дейност по чл.69 от Наредбата и режимът по раздел V страните не представяли преки доказателства нито за наличие на разрешение, нито за липсата му, а за него се съдело косвено то писмо от Б. от 27.12.2010г.

К. съд споделя крайният извод на СРС за незаконосъобразност на НП и отмяната му, но по различни доводи. При административното наказване не са спазени императивните изисквания по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Налице са съществени нарушения при съставянето на акта и издаването на наказателното постановление, които обуславят незаконосъобразност на наложената имуществена санкция на самостоятелно основание. При съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление е допуснато нарушение, което засяга правото на защита на наказаното лице – не е посочена дата на извършване на твърдяното административно нарушение. Наказващият орган неправилно е приел за дата на нарушението датата на извършена проверка. Нарушението - поставяне на рекламен елемент се осъществява чрез реализиране на определено действие в точно определен момент, който очевидно предхожда този на проверката.

Освен това, в административно-наказателното производство не са събрани доказателства за конкретния извършител на нарушението, а в АУАН и НП не е

посочено въз основа на какви конкретни обстоятелства е счетено, че именно [фирма] е поставило рекламния елемент. Наличието на договорни отношения между Б. АД и [фирма], въз основа на които последното да организира подмяна на телефонни шлемове и кабинни и че същото се явява техен собственик, не предполага автоматично, че в конкретния случай, на конкретното място, рекламният елемент е поставен от това дружество, чрез реализиране на определено действие. По този начин не е безспорно, че нарушението на чл.36, ал.1 от Наредбата е от страна на [фирма], което е в противоречие с изискването на чл.54 от ЗАНН.

Неспазването на чл. 42, т. 3 и т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т.6 ЗАНН е винаги съществено нарушение в административнонаказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на административно-наказаното лице и прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл. 59-63 ЗАНН следва да установява съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на жалбоподателя със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение предпоставя индивидуализацията на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 ЗАНН, което в настоящия случай не е направено. Отделно от това, констатираното при липса на установена конкретна дата на извършването му нарушение, пречи да се определи началния момент, от който започват да текат сроковете по чл. 34 ЗАНН и абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

Поради съвпадане на крайните изводи на настоящата инстанция с тези на СРС, обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София град, IV – ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.10.2012г. на СРС НО, 98 състав, по н.а.х.д. 4193/2012 г.

Решението не подлежи на обжалване и протест .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.